

Streda 29. týždňa

Lk 12,39-48

Očakávať neočakávané

Byť dobrým správcom svojho povolania a darov daných od Boha

Svätý Otec Ján Pavol II. Veľký bol v Afrike na apoštolskej ceste. V istom ústave malomocných detí ako blesk letela správa, že príde Svätý Otec. Sestričky upratujú, lietajú, iba Karolko sa zlostí a mračí. Sestrička sa ho pýta: „Ty jediný sa netešíš? Ved' od svätého krstu sa voláš tak ako on – Karol.“

„Neteším sa ani trošku. Čo z toho, že príde, ako chodia aj rodičia. Aj on zostane iba pri dverách, ako otec a mama. Aj on sa bude báť, aby sa nenakazil. A už som vám povedal, že Karol ma nevolajte, ale po africky, tak je to krajšie.“ Potom si zaboril čiernu tváričku do bieleho vankúša a plakal, plakal.

Pápež prišiel. Nič netušiac, prišiel k plačúcemu chlapcovi. Ale ako? Tak ako Ježiš. Pohladel ho po čielku a v jeho reči sa pýta. „Ako sa voláš?“

„Pokrstili ma Karol, ale to nie je pekné.“

„Ale to si predsa môj menovec, a tak aj môj kamarát.“

A kým si Karolko uvedomil skutočnosť, pápež ako druhý Kristus, berie si ho do náručia a pobožká ho s horúcou láskou milujúceho otca. To stačilo! Zo smutného malomocného chlapčeka sa stal veselý a vyrovnaný chlapec a nikto viac ho od tej chvíle už nesmel volať po africky, ale Karolko, lebo tak sa volá jeho kamarát – pápež Ján Pavol II. Veľký.

Karolko sa nikdy nestretol predtým s pápežom, ale keď sa zmenili k dobrému všetky jeho očakávania, zmenil sa aj jeho vzťah k pápežovi, ktorého si obľúbil. Keď sme my stretli Ježiša a pocítili jeho lásku, už ho nikdy nechceme opustiť, ale vždy chceme byť pripravení na jeho príchod, chceme byť blahoslavenými sluhami. Ale Pán hovorí aj toto: „**Kto mnoho dostal, od toho sa bude mnoho požadovať, a komu veľa zverili, od toho budú viac žiadať**“ (Lk 12,48b).

Od malého Karolka sa nič také neočakávalo, iba to, aby sa tešil návšteve Svätého Otca a pomohol pri upratovaní, ale on sa na to hneval, nechcel sa tešiť. Doteraz bol sklamaný aj z návštevy svojich rodičov, a tak prestal niečo dobré očakávať. Ježiš nám hovorí, že keď nám boli zverené rôzne milosti, je potrebné, aby sme im boli verní, aby sme ich využili pre dobro iných a pre svoju spásu. Každému Boh zveril správcovstvo, ale tak, aby sme sa nestali otrokmi spravovania, ale Božími sluhami, ktorí sa pripravujú poctivosťou na príchod svojho pána. Všetko, čo robíme, robíme pre šírenie Božieho kráľovstva. Boh každému zveril inak – niekomu menej, niekomu viac.

Ku spravovaniu Božieho majetku nepatrí ani komplex menejcennosti, ani rezignovanie, ani schádzanie z kríža... Iba správca dôverujúci v Božiu moc a všemohúcnosť dokáže zodpovedne spravovať. Človek sa pozná a túži po poznaní. Pokorný vie, že je slabý a ohraničený. Sv. Augustín hovorí o jednote Pánovej milosti a ľudskej slobody, spätosti medzi darom a povinnosťou: „Daj, čo prikazuješ a prikáž, čo chceš.“ Plnením si svojich povinností a očakávaním Božieho kráľovstva do srdca, môjho i druhých, sa stávam podobným Bohu a teda sa zdokonaľujem a posväčujem.

„Môj pán vol'ajako nejde,“ (Lk 12,45) hovorí sluha a končí s očakávaním, zabáva sa a myslí len na pôžitok. Bratia a sestry, zostať verný vždy svojim povinnostiam je niekedy veľké nekrvavé mučenie, ale je to veľmi dôležité k tomu, aby nás Pán našiel dávať čeladi určený pokrm a byť blahoslavený... „Apoštolská duša, si ako kameň, ktorý spadol do vody. Svojím príkladom a slovom urobíš prvý kruh na vode, potom ďalší... a ďalší... Zakaždým širší. Chápeš teraz veľkosť svojho poslania?“

Karolko si myslel, že Ján Pavol II. Veľký sa len na nich pozrie z dvier a odíde. Ale Svätý Otec to tak neurobil, on ukázal príklad splnenia svojho poslania a všade naozaj širil Božiu lásku, ktorá vychádzala a rástla v modlitbe a v adorácii pred Eucharistiou. Nech nám Ježiš s Pannou Máriou pomáhajú šíriť medzi ľuďmi lásku a načúvať Božiemu Duchu poslušnou odpoveďou.

Amen.